

Jóel könyve és a laodiceai hetednapi adventista egyház – Huszonharmadik szám

Jeff Pippenger

2026-01-04

Huszonharmadik szám

A huszonkettedik cikkben ezt írtam: „Azután a tizenegyedik fejezetben a választott nép nemzetségtábláját tíz név szemlélteti Sém-től Ábrámig. A tizenegyedik fejezet Bábel tornyának története, de egyúttal a választott nép nemzetségtáblája is, amint azt Ábrahám képviseli. A tizenegyedik fejezet egy választott népet vezet be, amelynek háromszoros szövetségre kellett lépnie Istennel. A harmadik és végső lépés Izsák feláldozása volt a huszonkettedik fejezetben. A „tizenegyedik” fejezet az alfa kezdet, a „huszonkettedik” fejezet pedig az ómega vég. Az a hit, amely ahhoz szükséges, hogy Isten hangját meghalljuk a nevek jelentésében, semmiben sem különbözik attól a hittől, amely ahhoz szükséges, hogy az Ő hangját meghalljuk az Ő Igéjének számozásában.”

A tizenegyedik fejezet Káin szövetségét és Ábel szövetségét mutatja be. Az évek során ismételten kimutattuk, hogy Bábel tornyának prófétai jellegzetességei egy hamis szövetséget jelképeznek. Az özönvíz után korszakváltás történt: az özönvíz előtt az Éden kapujánál folyt az imádat, az özönvíz után pedig az imádatnak oltárnál kellett történnie. Az oltárnak meghatározott bibliai követelményei voltak. Természetes kövekből kellett felépíteni, anélkül hogy ember kézzel megfaragná vagy megvésné a követ. Kőnek kellett kőre kerülnie, habarcs nélkül.

A torony célja az volt, hogy Nimród cinkosainak nevet szerezzen, ami a jellemet jelképezi. A toronyban azt látjuk, hogy az ember megpróbálja önmagát megmenteni, és önmagát az ég isteneiként felemelni. A torony annak az egyháznak a jelképe, amely azt gondolja, hogy képes önmagát megmenteni, és azt gondolja, hogy fel kell emeltetnie, miként a tíz király teszi a 83. zsoltárban, amikor felemelik a pápai fejet a bibliai prófécia gonosz szövetségében, amely a vasárnaptörvény idején következik be.

Asáf éneke, zsoltára. Ne hallgass, ó Isten, ne maradj veszteg, és ne nyugodj, ó Isten! Mert íme, ellenségeid háborognak, és akik gyűlölnék téged, felemelték fejüket. Zsoltárok 83:1–2.

A világ éppen elpusztult Noé özönvize által, és az oka annak, hogy Isten az özönvíz előtti világ számára a kegyelmi idő lezárulását kijelölte, az volt, hogy az ember gondolatai szüntelenül gonoszak lettek. A Biblia többféleképpen beszél az egységről, amelyek közül az egyik az, hogy „szemtől szembe” lássunk. Vajon járhatnak-e ketten együtt, ha meg nem egyeznek?

Kérlek pedig titeket, atyámfiaim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan ugyanazt szóljátok, és ne legyenek szakadások közöttetek; hanem legyetek teljesen egyesülve ugyanabban az értelemben és ugyanabban az ítéletben. 1 Korinthus 1:10.

Amikor Isten összezavarta a nyelvet a Nimród királyságára kimondott ítéletben, ez azt mutatja, hogy az összezavarás előtt mindnyájan egységben voltak, következésképpen mindnyájan ugyanazon jelleműek voltak; ez a jellem pedig az emberi cselekedeteken alapuló vallás volt — szemben azokkal, akik ugyanabban a fejezetben Ábrahám által vannak képviselve. Sém hűséges lélek volt Nimród idejében. A történetírók Sémre mutatnak mint arra, aki megölte Nimródot, az Úr előtti hatalmas lázadót. A lényeg a történetírók elképzelései nélkül is megáll, mert Sém szövetségi ember, aki vérvonalát Noéig, egy szövetségi emberig vezeti vissza, aki vérvonalát Sétig, egy másik szövetségi emberig vezeti vissza, aki azért lépett be a szövetség történetébe, hogy testvérét, Ábelt helyettesítse, aki egy másik szövetségi ember volt, Ádám közvetlen leszármazottja.

A Genézis tizenegyedik fejezete Krisztus és Sátán nagy küzdelmét tárja elénk, az élet szövetségének és a halál szövetségének összefüggésében. Nimród az Úr előtti nagy vadászt jelképezi, mert egy olyan egyházat képvisel, amelynek sok híve van. Ábrám, Sém által, egy olyan egyházat jelképez, amelynek csak kevés híve van. Sém volt a szövetség embere akkor, amikor Nimród tornyát építette, ám a tizenegyedik fejezetben szereplő két szövetséget nem Sém és Nimród, hanem Nimród és Ábrahám képviseli. Pál világosan azonosítja ezt a prófétai szabályt.

Mert ez a Melkisédek, Sálem királya, a magasságos Isten papja, aki elébe ment Ábrahámnak, amikor visszatért a királyok levágásából, és megáldotta őt; akinek Ábrahám mindenből tizedet is adott; aki először magyarázat szerint az igazság királya, azután pedig Sálem királya is, ami annyit tesz: a békesség királya; apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való, akinek sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs; hanem hasonlónak tétetett az Isten Fiához; pap marad örökké. Gondoljátok meg pedig, milyen nagy volt ez, akinek még Ábrahám, a pátriárka is tizedet adott a zsákmányból.

És bizony azoknak a Lévi fiai közül valóknak, akik a papság tisztét veszik, parancsolatuk van a törvény szerint tizedet szedni a néptől, vagyis testvéreiktől, jóllehet azok Ábrahám ágyékából származtak:

Ő pedig, aki nem azok közül származott, tizedet vett Ábrahámtól, és megáldotta azt, akinél az ígérek voltak. Minden ellentmondás nélkül pedig a kisebbet a nagyobb áldja meg. És itt halandó emberek vesznek tizedet, ott pedig az veszi, akiről bizonyosságtétel van, hogy él. És hogy úgy mondjam, Lévi is, aki tizedet vesz, Ábrahámban tizedet adott. Mert még atyja ágyékában volt, amikor Melkisédek elébe ment. Zsidók 7:1–10.

Melkisédek tárgykörében igen sok jelenvaló igazság rejlik, én azonban csupán arra mutatok rá, hogy Pál közvetlenül azt tanítja: a szövetség embereinek prófétai jellegzetességei alatt az ihletett bizonyosságtételben szereplő férfiakat és nőket értem, akiknek szentírási bizonyosságtétele egy útjelzőt azonosít Istennek az emberiséggel kötött szövetsége prófétai vonalában. Pál azt tanítja, hogy Melkisédek, aki még azelőtt élt, hogy a lévita papság a Sínain megalapított volna, és így több mint négyszáz évvel azelőtt, hogy lévita papság létezett volna, tizedet fogadott el Lévitől. Ahhoz, hogy valaki a lévita papsághoz tartozzék, lévitanak kellett lennie, aki vér szerinti leszármazását Lévitől igazolni tudta. Melkisédek nem tudhatta igazolni, hogy leszármazása Lévi vonalából való, mert Lévi még meg sem született.

Az a prófétai vonal, amely Isten Ádámmal és Évával kötött szövetségét ábrázolja, valójában két szövetség. Az első az élet szövetsége volt, egy egyszerű próbával. A bűneset és a megghiúsult próba után a következő szövetség már magában foglalta egy bárány vérét, hogy öltözetet biztosítson. Ezt követte Isten szövetsége az emberiséggel, amelyet a szivárvány, Noé és az oltári istentisztelet jelképezett. Ezután következett a Genézis tizenegyedik fejezete, ahol kezdetét vette Isten szövetsége egy választott néppel, akiket hébereknek neveztek. E történetek mindegyikében a bibliai szereplők a szövetség férfiai vagy asszonyai.

A Teremtés könyvének tizenegyedik fejezetében feltárul az élet szövetségének kezdete egy kiválasztott néppel; és éppen ott tárul fel, ahol Nimród a halál szövetségét megalapítja, amelyet a téglák és a habarcs jelképeznek, s ezek a faragatlan köveknek és a habarcs nélküliségnek voltak hamisítványai, amelyeket az oltár képviselt. White testvérnő tudatja velünk, hogy az oltár Krisztust jelképezi; így Nimród vallása, amely hamis vallás, egy hamis Krisztust képvisel.

És ezt mondták egymásnak: Jertek, vessünk téglát, és égessük ki jól. És téglájuk volt kő gyanánt, és földiszurok volt nekik habarcs gyanánt. 1Mózes 11:3.

Ha pedig kőből készítesz nekem oltárt, ne faragott kövekből építsd azt; mert ha vésődet emeled rá, megfertőztetted azt. 2Mózes 20:25.

„Fennáll annak a veszélye, hogy összekeverjük a szentet a közönséggel. Az Istentől származó szent tüzet kell felhasználnunk erőfeszítéseinkben. Az igazi oltár Krisztus; az igazi tűz a Szentlélek. Ez a mi ihletésünk. Az ember csak annyiban biztonságos tanácsadó, amennyiben a Szentlélek vezeti és irányítja. Ha elfordulunk Istentől és az Ő választottaitól, hogy idegen oltároknál kérdezősködjünk, cselekedeteink szerint kapunk majd feleletet.” Szemelvények az üzenetekből, 3. könyv, 300.

Egyéb igazságok mellett a Genézis tizenegyedik fejezetéből prófétikusan levonható egyik tanulság az, hogy egy prófétai vonal kezdetét jelképezi. Noé özönvize prófétai elkülönülést jelez. Amikor Noé elhagyta a bárkát, az istentiszteletnek új módja kellett hogy következzen, és az istentisztelet módja mindig az imádók két osztályát hozza létre, amint az Kain és Ábel történetében meg van mutatva. A Genézis tizenegyedik fejezete egy új világot tár elénk, olyan kezdeti történettel, amely a záró történelem alapvető elbeszélésévé válik, amikor Isten utolsó napi szövetséges népe a tizenegyedik óra munkásait Babilonból szólítja ki a vasárnaptörvény válsága idején. Nimród a bűn embere a vasárnaptörvény válsága alatt, és Sém, aki Ábrahám, az Isten embere ugyanabban a válságban. A Genézis tizenegyedik fejezetében a szétszóratás és a nyelvek összezavarása nem sokkal azután kezdődött, hogy Noé elhagyta a bárkát. A tizenegyedik fejezet témája a két szövetség, és a történet akkor jut el a befejezéséhez, amikor az Ábrahámi szövetség harmadik lépése a huszonkettedik fejezetben kerül bemutatásra.

A tizenegyedik fejezet annak az Ábrahám-vonalnak az alfa-története, amely a huszonkettedik fejezetben éri el omega-történetét. Nimród Babeléről szóló kezdő történet és Izsák feláldozásának záró története egyaránt az emberiség feletti végső ítéletet jelképezi. A vonal Nimród tornyánál kezdődik, és Izsák feláldozásáig terjed, és a vonal két ellentétes áldozatban tetőzik. Nimród áldozata Isten végrehajtott ítéletét vonja magára, Ábrahám ítélete pedig Isten áldását nyeri el.

Nimród a tizenegyedik fejezet alfája, Ábrahám pedig a huszonkettedik fejezet ómegája. Az ómega mindig nagyobb, legalább huszonkétszeresen a héber ábécé szerint, és a nyelvek összezavarásában és a nemzetek szétszórásában megnyilvánult erőt messze felülmúlta a kereszt ereje. Nimród tornya a 9/11 ikertornyait jelképezi, Izsák feláldozása pedig a vasárnapi törvényt.

A kiválasztott néppel kötött szövetség vonala a tizenegy szám jelképével kezdődik, és a huszonkettő jelképével ér véget. A vonal a kegyelmi idő lezárulásakor ér véget Nimród alfa-történetében, valamint Ábrahám ómega-történetében is. Nimród és Ábrahám története éppen a Biblia első könyvében van elénk tárva, mégpedig annak összefüggésében, hogy fel kell venni a fonalat Noé özönvizének egészen friss pusztítása után. A Biblia első könyvében a két szövetség szemléltetése két tanút ad, amelyek a kegyelmi idő lezárulását mutatják be a tizenegyedik fejezettől a huszonkettedikig terjedő vonalban.

Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:11.

Nimród továbbra is igazságtalan és tisztátalan, Ábrahám pedig továbbra is igaz és szent, amint ez az 1Mózes 11–22 alfájában, valamint a Jelenések 22:11 omega-jában is azonosítható. Közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt, a 10. versben kijelentés hangzik el, hogy e könyv prófécijának beszédeit ne pecsételjük be. Közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt, a következő versben, a Jelenések könyvében egy olyan prófécianak kell lennie, amelyet fel kell nyitni. A tizenegyedik vers után két verssel Krisztus megadja a kulcsot ahhoz, hogy e próféciát felnyissák.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófécijának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. És ímé, hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. Jelenések 22:10–13.

A huszonkettedik fejezet az egész Biblia ómega-fejezete, és a kulcs a Jelenések könyvében lezárt prófécia megnyitásához az az alapelv, amelyet Krisztus a Jelenések könyve első fejezetében minden más fölött azonosított. Az első fejezet a héber ábécé első betűje, a huszonkettedik fejezet pedig az utolsó. Az első fejezet kilencedik verstől a tizenegyedikig terjedő verseiben János bemutatkozik, és Krisztust Alfaként és Ómegaként azonosítja.

Én, János, aki testvéretek is vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint a Jézus Krisztus országában és tűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyoságtételéért. Lélekben voltam az Úr napján, és hallottam magam mögött egy nagy szózatot, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el az ázsiai hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamumba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:9–11.

A tizenegyedik versben János Patmoszon van, de a huszonkettedik versben megfordul, és attól kezdve a mennyei szentélyben van. Így a 9/11. versekben János bizonyoságtételét találjuk, amely

Jézust Alfa és Ómegaként azonosítja, amint Jézus már a 8. versben is Önmagát ekként azonosította:

Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég — mondja az Úr, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Jelenések 1:8.

A nyolcadik versben János azt írja le, amit hallott, amint Krisztus önmagáról szólt. A kilencediktől a tizenegyedik versig János önmagáról beszél. Ez az első tizenegy versben két tanút jelent, akik Krisztust Alfa és Ómegaként azonosítják. A kilencediktől a tizenegyedik versig terjedő rész önálló gondolati egységet alkot. Noha az egész fejezettel összefügg, ezekben a versekben János önmagáról beszél, míg a negyedik és a nyolcadik versig János az istenség nevében szól az Ő gyülekezeteihez. A negyedik vers egy olyan gondolati egységet kezd, amely a nyolcadik versben ér véget. Ezt Krisztus nyitó jellemzői teszik felismerhetővé: aki volt, aki van, és aki eljövendő; ez a meghatározás a negyedik versben, majd ismét a nyolcadik versben jelenik meg.

János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő; és a hét Lélektől, amelyek az ő királyi széke előtt vannak; És Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeretett minket, és megmosott bennünket bűneinkből az ő tulajdon vére által, És tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának; annak dicsőség és uralom örökkön örökké. Ámen. Ímé, eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, azok is, akik őt átszegezték: és a föld minden nemzetsége siratja őt. Úgy van. Ámen.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Jelenések 1:4-8.

Az első fejezet első három verse Jézus Krisztus kijelentését tárja elénk, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt kerül felnyitásra, mert a harmadik vers ezt mondja: „az idő közel van.” Az „idő közel van” ugyanaz a kijelentés, mint a huszonkettedik fejezet tizedik versében, amely így szól: „ne pecsételd le e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van.” A prófécia, amely felnyitja, Jézus Krisztus kijelentése.

A negyedik vers kezdi meg a pecsétek feltörését, és a negyedik vers János bizonyágtételével kezdődik: „Én, János”, majd a nyolcadik versben Krisztus az, aki azonosítja önmagát. Emberi tanúbizonyság az öt vers közül az elsőben, és isteni tanúbizonyság a végén. A negyedik vers a Mennyei Atyát úgy azonosítja, mint aki „van, és aki vala, és aki eljövendő”. A nyolcadik vers Krisztust úgy azonosítja, mint aki „van, és aki vala, és aki eljövendő”.

Jézus Krisztus kijelentésének feltöréséhez a kulcs az alfa és az ómega alapelve. Krisztus mint első és utolsó a jelenben is létezik, noha a múltban volt, és a jövőben is lesz. Az a tény, hogy Jézus és az Atya egyaránt az az Isten, aki volt, aki van, és aki eljövendő, Krisztusnak mint Alfa és Ómega egy másik bemutatása. Ő az Alfa és az Ómega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég, és jelen volt a kezdetben, valamint jelen lesz a végben is. A királyság „kulcsai”, amelyeket a caesareai filippi gyülekezet kapott, ugyanaz a „kulcs” is, amely Éliákím vállára helyeztetett az Ézsaiás 22:22-ben. A Jelenések könyvének alfája az első fejezet, ómegája pedig a huszonkettedik fejezet, így tehát a Jelenések fejezeteiben megtaláljuk a teljes héber ábécét. A tizenharmadik fejezet az Egyesült

Államok, majd azt követően a világ lázadását jelképezi. Az első fejezet Krisztust mint Alfát és Ómegát mutatja be, a huszonkettedik fejezet pedig ugyanezt az igazságot az első fejezetben említett feltöréssel összefüggésben azonosítja. Az első, a tizenharmadik és a huszonkettedik fejezet együtt azt a három héber betűt képviseli, amelyek a „igazság” szót alkotják.

Máté huszonharmadik fejezetében Jézus nyolc jajt mond ki a farizeusokra és a szadduceusokra. A huszonkettedik fejezet utolsó versében Krisztusnak a kötözködő zsidókkal való párbeszéde Dávid rejtélyével zárult, olyan rejtéllyel, amelyet csak akkor lehet megfejteni, ha értjük az alfa és az ómega alapelvét.

Miközben a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte tőlük, mondván: Mit gondoltok a Krisztusról? kinek a fia ő?

Így feleltek neki: Dávid Fia.

Így szólt hozzájuk: Miként nevezi tehát Dávid Lélek által őt Urának, amikor ezt mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbomra, míg nem ellenségeidet lábad zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, hogyan lehet az ő fia?

És senki sem tudott neki egyetlen szót sem felelni, és attól a naptól fogva senki sem mert többé kérdést feltenni neki. Máté 22:41–46.

A huszonkettedik fejezet záró része a szövetségtörténet egyik útjelző pontját jelöli meg. Jeremiás is foglalkozik ezzel az igazságvonallal:

Az a szózat, amely az Úrtól lőn Jeremiáshoz, mondván: Állj az Úr házának kapujába, és hirdesd ott e szózatot, és mondd: Halljátok az Úr szavát, ti mindnyájan, Júdának népe, akik e kapukon bementek, hogy az Urat imádjátok. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket, és azon leszek, hogy e helyen lakhassatok. Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!

Mert ha valóban megjobbítjátok útjaitokat és cselekedeteiteket; ha valóban igazságot szolgáltattok ember és felebarátja között; ha nem nyomorgatjátok a jövevényt, az árvát és az özvegyet, és nem ontotok ártatlan vért ezen a helyen, sem más istenek után nem jártok a magatok vesztére: akkor lakni engedlek titeket ezen a helyen, azon a földön, amelyet atyáitoknak adtam, örökkön-örökké. Ímé, ti hazug beszédekben bíztok, amelyek semmit sem használnak. Hát loptok, gyilkoltok és paráználkodtok, hamisan esküsztek, a Baálnak tömjéneztek, és más istenek után jártok, akiket nem ismertek; azután eljöttök és megálltok előttem ebben a házban, amely az én nevemről neveztetik, és azt mondjátok: Megszabadultunk, hogy mindezeket az utálatosságokat cselekedhessük?

Vajon ez a ház, amelyet az én nevemről neveznek, rablók barlangjává lett-e a ti szemetekben? Ímé, bizony én is láttam ezt — így szól az Úr. Hanem menjetek csak el az én helyemre, amely Silóban volt, ahol először helyeztem el az én nevemet, és lássátok meg, mit cselekedtem vele népemnek, Izráelnek gonoszsága miatt.

És most, mivel mindezeket a cselekedeteiket végbevittétek, ezt mondja az Úr, és szóltam hozzátok, jó reggel fölkelve és szólva, de nem hallgattatok rám; hívtalak titeket, de nem

feleltetek: azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem előtt, miképpen elvettem minden testvéreteket, Efraimnak egész magvát. Azért ne könyörögj e népért, se kiáltást, se imádságot ne emelj értük, és közben ne járj előttem: mert nem hallgatlak meg téged. Jeremiás 7:1–16.

Jeremiásnak azt mondatott, hogy ne imádkozzék az ősi Izráélért, mert eljutottak arra a pontra, ahonnan nincs visszatérés, miként a huszonkettedik fejezet végén az akadékoskodó zsidók is. Amikor Mózes (szövetségi férfiú) Istennek azzal a döntésével szembesült, hogy elpusztítja a kiválasztott szövetségi népet, Mózes közbenjáró imádsággal lépett fel. A hetedik fejezetben Jeremiás azt a parancsot kapja, hogy ne imádkozzék ugyanezért a szövetségi népért. Siló prófétai története annak sornyi soronkénti bizonyítékaként azonosíttatik, hogy Isten elvet egy kiválasztott szövetségi népet, amikor annak bűne olyan pontra jut, amely már nem váltható meg, amint az egyetlen versben kifejezésre jut.

Efraim a bálványokhoz szegődött: hagyd őt magára. Hóseás 4:17.

A szövetség történetében az a pont, ahol Isten véget vet szövetségi kapcsolatának, egy meghatározott útjelző. Józsué és Káleb jelentésének elvetése, amely a tizedik próbatételt jelöli, egy másik példa. Néhány fejezettel később Jeremiásnak is megmondatik, hogy ne imádkozzék ezért a népért.

Te azért ne könyörögj e népért, és ne emelj értük kiáltást vagy imádságot; mert nem hallgatom meg őket abban az időben, amikor nyomorúságuk miatt hozzám kiáltanak. Jeremiás 11:14.

A hetedik fejezetben a laodiceabeliek vasárnaptörvényénél való kiköpetése, amint azt Silóáh jelképisége ábrázolja, annak azonosítása, hogy mit „fog tenni” Ő a közeljövőben.

Azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amiképpen Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem előtt, amiképpen elvettem minden testvéreteket, Efraimnak egész magvát. Te pedig ne könyörögj e népért, és ne emelj értük kiáltást sem imádságot, és ne esedezz előttem, mert nem hallgatlak meg téged. Jeremiás 7:14–16.

A tizenegyedik fejezetben az az intés, hogy ne imádkozzanak, arra a félelemre vonatkozik, amely úrrá lesz a laodiceabelieken, amikor a vasárnaptörvényt követő nyomorúság idejében találják magukat. Az általuk átélt félelem a szövetség elutasításának történetébe illeszkedik.

Halljátok meg e szövetség ígéit, és szóljatok Júda férfiainak és Jeruzsálem lakóinak; és ezt mondd nekik,

Így szól az Úr, Izráel Istene;

Átkozott az a férfi, aki nem engedelmeskedik e szövetség ígéinek, amelyet atyáitoknak azon a napon parancsoltam, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről, a vaskemencéből, ezt mondván: Hallgassatok szavamra, és cselekedjétek meg mindazt, amit parancsolok nektek; akkor az én népem lesztek, én pedig a ti Istenetek leszek; hogy beteljesítsem az esküt, amelyet

atyáitoknak esküdtem, hogy nekik adok tejjel és mézzel folyó földet, amint ez e mai napon is van.

Akkor feleltem, és mondtam: Úgy legyen, ó, Uram. Akkor az Úr ezt mondta nekem,

Hirdesd mindezeket az igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, ezt mondván: Halljátok meg e szövetség igéit, és cselekedjétek meg azokat. Mert komolyan intettem atyáitokat attól a naptól fogva, amelyen felhoztam őket Egyiptom földjéről, mind e mai napig, szüntelenül, kora reggel felkelve intettem őket, ezt mondván: Hallgassatok szavamra. De nem hallgattak, és fülüket sem hajtották oda, hanem mindegyikük gonosz szívének megátalkodottságában járt; azért rájuk hozom e szövetség minden igéjét, amelyeket megparancsoltam nekik, hogy megcselekedjék, de nem cselekedték meg azokat.

És ezt mondta nekem az Úr: Összeesküvés találtatott Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között. Visszatértek őseik bűneihez, akik nem voltak hajlandók meghallgatni az én beszédeimet; más istenek után jártak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegték szövetségemet, amelyet atyáikkal kötöttem.

Ezért így szól az ÚR: Íme, veszedelmet hozok rájuk, amelyből nem menekülhetnek meg; és noha hozzám kiáltanak, nem hallgatom meg őket. Akkor Júda városai és Jeruzsálem lakói elmennek, és azokhoz az istenekhez kiáltanak, akiknek tömjéneznak; de azok egyáltalán nem szabadítják meg őket nyomorúságuk idején. Mert városaid számához mérten voltak isteneid, ó Júda; és Jeruzsálem utcáinak számához mérten állítottatok oltárokat annak a gyalázatos bálványnak, oltárokat, hogy Baálnak tömjénezzenek.

Azért ne könyörögj e népért, és ne emelj értük kiáltást vagy imádságot; mert nem hallgatom meg őket abban az időben, amikor nyomorúságuk miatt hozzám kiáltanak. Jeremiás 11:1–14.

Azon jelöltek feltámadását, akik a száznegyvennégyezer közé tartoznak majd, a Jelenések 11:11 azonosítja; végső összegyűjtésüket az Ézsaiás 11:11 azonosítja; a sárkány, a fenevad és a hamis próféta külső vonalát pedig a Dániel 11:11 azonosítja; a konkolyok feletti vasárnaptörvény miatti ítéletet az Ezékiel 11:11 azonosítja, és azt a büntetést és félelmet, amely a balga szüzekre száll, a Jeremiás 11:11 azonosítja.

Az a parancs, hogy ne imádkozz ezért a népért, a Máté huszonkettedik fejezetének utolsó verseiben található útjelző; a huszonharmadik fejezet pedig nyolc jajt azonosít az adventizmus fölött. A huszonharmadik fejezet vagy 1844. október 22-e, vagy a vasárnaptörvény. Mindkét útjelző a menyegző beteljesedése, a menyegző pedig a menyasszony és a férj között van, akik egy testté lesznek. A házasság beteljesülése az engesztelést jelképezi, vagyis az „eggyé-tételt”. Az ember Isten képére teremtett, és Ő férfivá és nővé teremtette őket. Utódaikat a férfitől származó huszonhárom kromoszóma és a nőtől származó huszonhárom kromoszóma jelképezi. Együtt az ő negyvenhat kromoszómájuk alkotja a templomot. Minden egyes ember templom, mert vajon nem tudjátok, hogy ti az Úr temploma vagytok?

A házasság beteljesedése, amikor a kettő eggyé lesz, két huszonhárom-as templom egyesülése, hogy egy negyvenhat-os templomot alkosson. Krisztus az, aki felépíti a templomot, és az Ő egyházát mint női templomot építi fel, amelynek az Ő férfi templomával kell egyesülnie. Az

összekapcsolódás akkor történik meg, amikor az emberi templom az istenivel egyesül Isten templomának Szentek Szentjében. A „huszonhárom” a száznegyvennégyezer elpecsételésének jelképe, és ez a munka a kétezer-háromszáz éves prófécia végén kezdődött el. Máté huszonhárom a laodiceai Hetednap Adventisták elleni kijelentés, akik a száznegyvennégyezer hamisítványai.

A száznegyvennégyezer a hét közül való nyolcadik, és ők azok, akik a nyolcadik napon támadnak fel; ők a Noé bárkáján levő nyolc lélek, ők Sét nyolc leszármazottja, és a homlokukon levő pecsétet a körülmetélkedés jelképezte előre, amelyet a nyolcadik napon hajtottak végre. Ők azok a papok, akiket a nyolcadik napon kennek fel a szolgálatra, és a huszonharmadik fejezetben az adventizmusra kimondott nyolc jaj a hamis nyolc ellen szóló ítélethirdetés.

A jajkiáltás a balga szüzek fölött Isten népének elpecsételését követi, a huszonkettedik fejezet utolsó versében. A huszonkettedik fejezet összhangban áll a Teremtés könyve huszonkettedik fejezetével, mert az Ószövetség első könyve előképe az Újszövetség első könyvének. A Máté tizenegyedik fejezetétől a huszonkettedik fejezetig terjedő prófétai vonal középpontjában, amely tizenkét fejezetet foglal magában, e tizenkét fejezet közül a hatodik a tizenhatodik fejezet, ahol Simon Barjona neve Péterre változott.

Én pedig azt mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek diadalmat rajta. Máté 16:18.

Máté tizenegyedik fejezetétől a huszonkettedikig 459 vers található. A középső vers a tizenhatodik fejezet tizenhetedik verse, de ez a vers nem választható el a tizennyolcadik és a tizenkilencedik verstől, mert azok egy kijelentést alkotnak.

Jézus pedig felelvén, monda néki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki néked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat; és a pokol kapui sem vesznek diadalmat rajta. És néked adom a mennyek országa kulcsait: és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is; és amit megoldasz a földön, meg lesz oldva a mennyekben is. Máté 16:17–19.

A tizenegyedik fejezettől a huszonkettedikig terjedő szakasz legközepén a kereszténység alapvető szövetségi kijelentése áll. Ebben a kijelentésben Simon neve Péterre változik, ami; ha alkalmazzuk az angol ábécé betűinek számbeli helyzetét; úgy, hogy az „a” egy, a „z” pedig huszonhat — azt találjuk, hogy a „p” 16, az „e” 5, a „t” 20, egy újabb „e” 5, az „r” pedig 18. Amikor a 16 X 5 X 20 X 5 X 18 számokat összeszorozzuk, az eredmény 144 000, és a Péter nevének megváltozására való utalás, amely a szövetségi kapcsolat jelképe, a 16. fejezet 18. versében található, és Péter nevének első betűje a 16-os szám, az utolsó betűje pedig a 18-as szám. Mindez tizenkét fejezet középpontjában van, amelyek a tizenegy jelképpel kezdődnek és a huszonkettő jelképpel végződnek.

Ez a vonal Mózes első könyvének tizenegyedikől a huszonkettedik fejezetéig is megtalálható, és ebben a vonalban 305 vers van, ami a tizenhetedik fejezet tizenegyedik versét jelöli meg e vonal középpontjaként. Az Ószövetség első könyvének ez a tizenkét fejezetből álló vonala az

Ábrahámval kötött szövetséget azonosítja, és azt az alfa-vonalat jelképezi, amely találkozik az ómega-vonallal az Újszövetség első könyvének ugyanazon fejezeteiben. Az ómega vonalának középpontja Máté evangéliumában a száznegyvennégyezer szövetségi kapcsolatának csúcspontja, akik a szövetségnek ama jele, amelyet a vasárnapi törvény idején felemelnek. A Mózes első könyvében található vonal középső verse nemcsak a középső verset azonosítja, hanem az Ábrahámval kötött hármas szövetség második, vagyis középső lépését is, és ugyanilyen jelentőséggel a szövetség jelét is.

És körülmetélitek előbőrötök húsát; és ez lesz a szövetség jele énközöttem és tiközöttetek.
1Mózes 17:11.

A következő cikkben folytatjuk ezeknek a dolgoknak a tárgyalását.

„Aztán, miközben elseperte a port és a szemetet, a hamis ékszereket és a hamis pénzt, mindez felkavarodott, és felhőként kiment az ablakon, a szél pedig elsodorta őket. A sürgés-forgásban egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam, a szemét mind eltűnt. A drága ékszerek, a gyémántok, az arany- és ezüstpénzek bőségesen szétszórva heverték szerte a szobában.”

„Azután az asztalra helyezett egy ládikát, amely sokkal nagyobb és szebb volt az előzőnél, majd marokszámra összegyűjtötte az ékszereket, a gyémántokat, az érméket, és beledobálta őket a ládikába, míg egy sem maradt, jóllehet némely gyémánt nem volt nagyobb egy gombostű hegyénél.”

„Ezután felszólított engem, hogy „jöjtek és lássak.””

„Belenéztem a ládikába, de szememet elvakította a látvány. Tízszor akkora dicsőségben ragyogtak, mint azelőtt. Azt gondoltam, hogy a homokban fényesre csiszolódtak azoknak a gonosz személyeknek a lába alatt, akik szétszórták és a porba taposták őket. Gyönyörű rendben voltak elhelyezve a ládikában, mindegyik a maga helyén, anélkül hogy látszott volna rajtuk bármilyen nyoma annak a fáradozásnak, amelyet az a férfi végzett, aki beledobta őket. Örömben felkiáltottam, és ez a kiáltás felébresztett engem.” Early Writings, 83.

„Az Úr eljövételét túlságosan távolinak tartjátok. Láttam, hogy a késői eső úgy közeledik, [oly hirtelen,] mint az éjfélbeli kiáltás, és tízszer akkora erővel.” Spalding and Magan, 5.

És minden bölcsességre és értelemre tartozó dologban, amely felől a király kérdezte őket, tízszer jobbaknak találta őket egész birodalmának minden írástudó mágusánál és csillagjósánál. Dániel 1:20.